

Robin Cook
Vreemd lichaam

Band 1

2009
Stichting Uitgeverij XL
Den Haag

Proloog

15 oktober 2007
maandag 19.00 uur
Delhi, India

Alleen mensen die al heel lang in Delhi woonden en daardoor een speciale antenne hadden ontwikkeld voor het verloop van het verkeer in de stad wisten dat het spitsuur over zijn hoogtepunt heen was en nu weer afnam. Voor iemand die niet gewend was aan de oorverdovende herrie leek de kakofonie aan claxons, sirenes en gierende remmen onverminderd door te gaan. Het gedrang was nog steeds onvoorstelbaar. Bont beschilderde vrachtauto's; bussen waar zich net zoveel passagiers aan of op vastklemden als erin zaten; auto's, variërend van enorme Mercedesen tot kleine Maruti's, massa's zwart met gele taxi's, gemotoriseerde riksja's, allerlei soorten bromfietsen en scooters, vaak met een heel gezin erop, en zwermen oude, zwarte fietsen. Duizenden voetgangers krioelden tussen het zich met horten en stoten voortbewegende verkeer, terwijl horden vuile kinderen in lompen hun smerige handjes door open ramen naar binnen staken in de hoop op een paar muntjes. Koeien, honden en groepjes wilde apen zwierven door de straten. En alles werd omhuld door een ne-

velige, benauwde lucht vol stof en smog.

Voor Basant Chandra was het de gebruikelijke, frustrerende avondrit naar huis door de stad waar hij al zevenenveertig jaar woonde. In een stad met een inwonertal van meer dan veertien miljoen moest het verkeer op de koop toe worden genomen en net als iedereen had Basant geleerd ermee te leven. Omdat hij zich ontspannen en tevreden voelde na een bezoek aan zijn favoriete callgirl, Kaumudi, was hij vanavond zelfs nog verdraagzamer dan gewoonlijk.

Over het algemeen was Basant een luie, driftige en gewelddadige man die erg ontevreden was over zijn lot. Hij was opgegroeid in een Kshatriya-familie uit een hogere kaste en vond dat zijn ouders hem beneden zijn stand hadden laten trouwen met een Vaishya-vrouw, ondanks dat zijn vader daardoor een managementpositie gekregen had in het farmaceutische bedrijf van zijn schoonouders, terwijl hijzelf een bijzonder goed betaalde baan kreeg aangeboden als salesmanager in plaats van zijn vorige baan waar hij vrachtwagens van het merk Tata verkocht. Maar de grootste slag voor Basants trots waren zijn kinderen, vijf meisjes van tweeëntwintig, zestien, twaalf, negen en zes. Er was een jongen geweest, maar zijn vrouw had in de vijfde maand een miskraam gekregen, waarvan Basant haar openlijk

de schuld gaf. Volgens hem had zij het met opzet gedaan door te lang en te hard door te werken als internist in een algemeen ziekenhuis. Hij kon het zich nog als de dag van gisteren herinneren. Hij had haar wel kunnen vermoorden.

Basant sloeg gefrustreerd op zijn stuur toen hij de parkeerplaats voor zijn ouderlijk huis opreed, waar hij en zijn gezin woonden. Het was een vuil betonnen gebouw van drie verdiepingen dat ooit in een ver verleden wit was geschilderd. Het had een plat dak en metalen kozijnen. Op de begane grond was een klein kantoor waar zijn vrouw, Meeta, af en toe haar weinige privépatiënten ontving. De rest van de begane grond werd bewoond door zijn bejaarde ouders. Basant en zijn gezin woonden op de eerste verdieping en zijn jongere broer, Tapasbrati, en diens gezin op de tweede.

Terwijl Basant kritisch naar zijn huis zat te kijken, dat bepaald niet de stijl had van een huis waarin hij in deze fase van zijn leven had verwacht te zullen wonen, merkte hij dat er pal achter hem een auto stopte. Toen hij in de achteruitkijkspiegel keek moest hij zijn ogen dichtknijpen vanwege de felle koplampen. Het enige wat hij kon zien in het felle licht was een Mercedeslogo.

‘Wat krijgen we verdomme nou?’ riep Basant woedend. Niemand mocht achter hem parkeren.

Hij opende het portier en stapte uit met de bedoeling terug te lopen en de bestuurder van de Mercedes eens even te laten weten wat hij ervan vond. Maar dat was niet nodig. De bestuurder en zijn twee passagiers waren al uitgestapt en kwamen dreigend dichterbij.

‘Basant Chandra?’ vroeg de man die vooropliep. Hij was niet groot maar door zijn donkere huid, stekelhaar en ruige motorjack van zwart leer over een strak wit T-shirt waaronder een krachtig, atletisch lichaam zichtbaar was, hing er een duidelijk aura van onheilspellende autoriteit om hem heen. De reusachtige bestuurder was bijna net zo angstaanjagend.

Basant ging in een reflex een stap achteruit terwijl er alarmbellen begonnen te rinkelen in zijn hoofd. Dit was geen toeval. ‘Dit is privéterrein,’ zei Basant terwijl hij overtuigend probeerde over te komen, wat niet erg lukte.

‘Dat is de vraag niet,’ zei de man in het motorjack. ‘De vraag is: ben jij dat misselijk stuk vreten dat Basant Chandra heet?’

Basant slikte met enige moeite. De alarmbellen rinkelden nu op volle sterkte. Misschien had hij die hoer niet zo hard moeten aanpakken. Hij keek van de sikh-chauffeur naar de tweede passagier, die inmiddels een pistool uit zijn jaszak had gehaald. ‘Ik

ben Basant Chandra,' wist hij uit te brengen. Hij herkende zijn piepende stemgeluid zelf bijna niet. 'Wat is het probleem?'

'Jij bent het probleem,' zei de man in het motorjack. Hij wees over zijn schouder. 'Stap in. We zijn ingehuurd om je iets duidelijk te maken. We gaan een stukje rijden.'

'Dat... dat... dat kan niet. Mijn gezin wacht op me.'

'O, natuurlijk!' zei de kennelijke leider van het stel met een cynisch lachje. 'Dat is precies waar we het eens over moeten hebben. Stap in voor Subrata er genoeg van heeft en je neerschiet.'

Basant trilde nu zichtbaar. Hij keek wanhopig van het ene dreigende gezicht naar het andere, en toen naar het pistool in Subrata's hand.

'Zal ik hem neerschieten, Sachin?' vroeg Subrata terwijl hij zijn automatisch pistool met geluiddemper hief.

'Zie je wat ik bedoel?' vroeg Sachin terwijl hij zijn handen met de palmen naar boven uitstreekte. 'Stap je nou nog in die auto of hoe zit dat?'

Hoewel hij er het liefst in het donker vandoor wilde gaan, was hij bang om in de rug te worden geschoten. Basant dwong zichzelf om naar voren te lopen terwijl hij zich afvroeg of hij de drukke straat op zou rennen. Voor hij in staat was zijn verlamde gedachten te ordenen stond hij naast de zwarte Mercedes

waar Subrata met zijn vrije hand de deur achter de passagiersstoel opentrok. Subrata drukte Basants hoofd naar beneden en duwde hem de auto in waarna hij zelf aan de andere kant instapte. Hij had nog steeds zijn pistool in de hand en zorgde ervoor dat Basant dat goed zag.

Zonder nog iets te zeggen stapten Sachin en de chauffeur voorin. De auto trok zo snel op als het vastzittende verkeer toeliet.

‘Naar de vuilnisbelt?’ vroeg de chauffeur.

‘Naar de vuilnisbelt, Suresh,’ beaamde Sachin.

Basant, zich sterk bewust van het vuurwapen, was in eerste instantie te bang om ook maar iets te zeggen, maar na tien minuten won zijn angst voor de stilte het. Zijn stem trilde even maar toen vond hij een beetje van zijn kracht terug. ‘Wat is dit allemaal?’ vroeg hij. ‘Waar brengen jullie me naartoe en waarom?’ ‘We brengen je naar de vuilnisbelt,’ zei Sachin terwijl hij zich omdraaide. ‘Volgens ons hoor je daar thuis.’

‘Ik snap het niet,’ wist Basant uit te brengen. ‘Ik ken jullie helemaal niet.’

‘Dat gaat veranderen, vanaf vanavond.’

Basant voelde een sprankje hoop. Hij was weliswaar niet blij met het vooruitzicht, maar Sachin had het over een relatie voor langere tijd, wat betekende dat ze hem niet zouden doodschieten. Als salesmana-

ger in medicijnen kon hij zich voorstellen dat deze mensen misschien geïnteresseerd waren in bepaalde soorten drugs. Het probleem was dat Basant alleen maar aan de middelen kon komen die het bedrijf van zijn schoonfamilie produceerde, en dat waren voornamelijk antibiotica. Een actie als deze voor antibiotica leek hem buitenproportioneel.

‘Kan ik iets voor jullie doen?’ vroeg Basant hoopvol. ‘O, ja! Zeker!’ antwoordde Sachin zonder verder uit te weiden.

Een tijdje reden ze zwijgend verder. Uiteindelijk opende Basant zijn mond. ‘Als je me nou eens zei wat ik kan doen, dan wil ik jullie met alle plezier zo veel mogelijk helpen.’

Sachin draaide zich met een ruk om en keek Basant even scherp aan, maar hij zei niets. Basants paniek sloeg onmiddellijk weer in alle hevigheid toe. Hij begon opnieuw heftig te trillen. Zijn intuïtie zei hem dat dit slecht ging aflopen. Toen de chauffeur vaart moest minderen achter een paar ossenkarren die elkaar inhaalden, overwoog Basant het portier te openen, de auto uit te springen en weg te rennen in de donkere, wazige nevel. Een blik op het op Subrata’s knie rustende pistool werd direct beantwoord. ‘Waag het niet,’ zei Subrata, alsof hij Basants gedachten kon lezen.

Vijftien minuten later verlieten ze de hoofdweg en

reden ze in de richting van een enorm stortterrein. Door de raampjes konden ze kleine vuurtjes zien waarvan de vlammen opschoten tussen de bergen afval. Rook kringelde omhoog. Kinderen klauterden over het afval, op zoek naar eten of iets wat mogelijk enige waarde zou kunnen hebben. Ratten zo groot als kleine konijnen, die over de weg renden, werden in het licht van de koplampen gevangen.

Nadat hij tussen een paar torenhoge stapels vuilnis stil was blijven staan, keerde de chauffeur de auto met de neus in de richting van waaruit ze waren gekomen. Hij liet de motor draaien. De drie zware jongens stapten uit. De bestuurder opende het portier voor Basant. Toen Basant niet reageerde stak de man zijn hand naar binnen, greep hem bij zijn traditionele, lange gewaad en sleepte hem uit de auto. Basant kokhalsde van de rook en de stank. Pas toen hij in het licht van de koplampen stond liet de bestuurder hem ruw los. Basant moest de grootste moeite doen om op de been te blijven.

Sachin trok een dikke handschoen aan, liep op Basant af en sloeg hem voor Basant kon reageren keihard in het gezicht, waardoor hij achteruit struikelde, zijn evenwicht verloor en in het stinkende vuilnis viel. Met suizende oren en bloed druppelend uit zijn neus rolde hij op zijn buik en probeerde op te staan, maar zijn handen zonken weg in de losse prut. Tegelijkertijd

tijd voelde hij dat een stuk gebroken glas in zijn linkerarm sneed. Hij werd aan zijn enkel uit het zachte vuilnis getrokken tot hij weer op vaste bodem stond. Vervolgens werd hij zo hard in zijn maag getrapt dat alle lucht uit zijn longen werd geblazen.

Het duurde een paar minuten voor Basant weer op adem was. Toen het zover was, haalde Sachin uit, greep de voorkant van zijn gewaad en sleurde hem overeind. Basant hief zijn armen op in een poging zijn gezicht te beschermen tegen een volgende klap, maar de klap kwam niet. Aarzelend opende hij zijn ogen en keek op naar het wrede gezicht van zijn aanvaller.

‘Nu ik eindelijk je aandacht heb,’ snauwde Sachin, ‘heb ik je het een en ander te zeggen. We kennen jou en we weten wat voor rotzak je bent. We weten wat je met je oudste dochter, Veena, hebt gedaan vanaf haar zesde. We weten dat je haar onder de duim houdt door te dreigen dat je hetzelfde zult doen met haar vier jongere zussen. En we weten wat je met haar moeder hebt gedaan.’

‘Ik heb nooit...’ begon Basant maar hij werd onderbroken door een keiharde klap in zijn gezicht.

‘Probeer het maar niet te ontkennen, smeerlap, want dan ram ik je in elkaar en laat ik je hier achter als voer voor de ratten en de wilde honden.’

Sachin keek dreigend neer op de in elkaar gedoken